LA EPISTOLO AL LA HEBREOJ

1 Dio, kiu multafoje kaj multamaniere parolis
en la tempo antikva al niaj patroj en la profetoj,
2 en tiuj lastaj tagoj parolis al ni en Filo, kiun Li
nomis heredanto de ĉio, per kiu ankaŭ Li faris la
mondaĝojn, 3 kiu, estante la elbrilo de Lia gloro
kaj plena bildo de Lia substanco, kaj subtenante
ĉion per la vorto de sia potenco, kaj farinte la
elpurigon de niaj pekoj, sidiĝis dekstre de la
Majesto en altaĵoj; 4 fariĝinte tiom pli granda
ol la anĝeloj, kiom pli bonegan nomon ol ili li
heredis. 5 Ĉar al kiu el la anĝeloj Li iam diris:

Vi estas Mia Filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis?

kaj denove:

Mi estos al li Patro,
Kaj li estos al Mi Filo?

6 Kaj ankoraŭ, kiam Li enkondukas la unu-
enaskiton en la mondon, Li diras: Kaj kliniĝu
antaŭ li ĉiuj anĝeloj de Dio. 7 Kaj pri la anĝeloj
Li diras:

Kiu faras la ventojn Liaj senditoj,
Flamantan fajron Liaj servantoj;

8 sed pri la Filo:

Via trono estas Dia trono por ĉiam kaj eterne;
La sceptro de via regno estas sceptro de justeco.
9 Vi amas virton kaj malamas malvirton;
Tial Dio, via Dio, oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kamaradojn.

10 Kaj:
En antikveco Vi, ho Eternulo, fondis la teron,
Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
11 Ili pereos, sed Vi restos;
Kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto,
12 Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.
Sed Vi restas la sama,
Kaj Viaj jaroj ne finiĝos.
13 Sed al kiu el la anĝeloj Li iam diris:
Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj?
14 Ĉu ne estas ili ĉiuj spiritoj servantaj, elsendataj, por servi al tiuj, kiuj estas heredontoj de la savo?

2

1 Pro tio ni devas pli diligente atenti la
aŭditaĵojn, por ke ni de ili ne forflosu. 2 Ĉar
se la vorto parolata per anĝeloj montriĝis kon-
stanta, kaj ĉiu dekliniĝo kaj malobeo ricevis
justan rekompencon, 3 kiamaniere ni forsaviĝos,
malŝatinte tian gravan savon? kiu, unue
ekanoncite per la Sinjoro, estas konfirmita al ni
de la aŭdintoj; 4 dum Dio ankaŭ kunatestis per
signoj kaj mirindaĵoj kaj diversaj potencaĵoj kaj
disdonoj de la Sankta Spirito, laŭ Sia volo.
5 Ĉar ne al anĝeloj Li submetis la estontan
mondon, pri kiu ni paroladas. 6 Sed iu atestis
ie, dirante:
Kio estas homo, ke Vi lin memoras?
Kio estas homido, ke Vi pensas pri li?
7 Vi malaltigis lin malmulte antaŭ la anĝeloj,

Per honoro kaj beleco Vi lin kronis.
Vi faris lin reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj;
8 Ĉion Vi metis sub liajn piedojn.

Ĉar, metante ĉion sub lin, Li nenion lasis
ne submetita. Sed nun ni ankoraŭ ne vidas
ĉion submetita sub lin. 9 Sed la malmulte sub
la anĝeloj malaltigitan Jesuon ni vidas, pro la
sufero de morto, kronita per honoro kaj beleco,
por ke per la favoro de Dio li gustumu morton
por ĉiu. 10 Ĉar konvenis al Li, por kiu ĉio estas,
kaj de kiu ĉio estas, alkondukanta multajn filojn
al gloro, perfektigi per suferado la estron de ilia
savo. 11 Ĉar la sanktiganto kaj la sanktigatoj estas
ĉiuj el unu; pro tiu kaŭzo li ne hontas nomi ilin
fratoj, 12 dirante:
Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj,
En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.

13 Kaj ankaŭ: Mi fidos Lin. Kaj ankaŭ: Jen mi
kaj la infanoj, kiujn Dio donis al mi. 14 Ĉar do la
infanoj partoprenas en sango kaj karno, li ankaŭ
mem egale partoprenis en ili, por ke per morto
li neniigu tiun, kiu havis la potencon de morto,
tio estas la diablo, 15 kaj liberigu tiujn, kiuj per
timo de morto dum la tuta vivo estis subigitaj
al sklaveco. 16 Ĉar vere li ektenas ne anĝelojn,
sed la idaron de Abraham li ektenas. 17 Tial li
devis en ĉio similiĝi al siaj fratoj, por ke li fariĝu
kompatema kaj fidela ĉefpastro en la aferoj de
Dio, por fari repacigon por la pekoj de la popolo.
18 Ĉar per tio, ke li mem, tentate, suferis, li povas
helpi la tentatojn.

3

[1] Tial, fratoj sanktaj, partoprenantaj en ĉiela
voko, pripensu la Apostolon kaj Ĉefpastron de
nia konfeso, Jesuon, [2] kiu estis fidela al Tiu, kiu
nomis lin kiel ankaŭ Moseo en Lia domo. [3] Ĉar
ĉi tiu estas rigardita kiel inda je tiom pli granda
gloro ol Moseo, kiom pli grandan honoron, ol la
domo, havas ĝia stariginto. [4] Ĉar ĉiu domo estas
starigita de iu; sed la stariginto de ĉio estas Dio.
[5] Kaj Moseo ja estis fidela en Lia tuta domo, kiel
servanto, por atestaĵo pri tio, kio estis parolota;
[6] sed Kristo, kiel filo super Lia domo; kies domo
ni estas, se ni tenos nian kuraĝon kaj la ĝojadon
de nia espero firmaj ĝis la fino. [7] Tial, kiel diras
la Sankta Spirito:

Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
[8] Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo,
Kiel en la tago de la tento en la dezerto,
[9] Kiam viaj patroj Min incitis,
Esploris kaj vidis Miajn farojn kvardek jarojn.
[10] Pro tio Mi indignis kontraŭ tiu generacio,
Kaj Mi diris: Ili ĉiam estas kun koro malĝusta,
Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn;
[11] Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon.

[12] Gardu vin, fratoj, ke ne estu en iu el vi koro
malbona de nekredemo, en defalo de la vivanta
Dio; [13] sed konsilu unu la alian ĉiutage, dum
estas nomate hodiaŭ, por ke neniu el vi estu
obstinigita per la trompeco de peko; [14] ĉar ni
fariĝis partoprenantoj en Kristo, se la komencon

de nia certiĝo ni tenos firma ĝis la fino; 15 dum
estas dirite:
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo.

16 Ĉar kiuj, aŭskultinte, indignigis? ĉu ne ĉiuj
elirintoj el Egiptujo per Moseo? 17 Kaj kontraŭ
kiuj Li indignis kvardek jarojn? ĉu ne kontraŭ la
pekintoj, kies korpoj falis en la dezerto? 18 Kaj al
kiuj Li ĵuris, ke ili ne venos en Lian ripozejon,
krom al la neobeantoj? 19 Kaj ni vidas, ke ili pro
nekredemo ne povis enveni.

4

1 Ni do timu, ke, kiam al ni restas promeso veni
en Lian ripozejon, iu el vi eble ŝajne malatingos
ĝin. 2 Ĉar al ni ankaŭ estas evangelio anoncita
tiel same, kiel al ili; sed al ili la aŭdita parolo ne
utilis, ne miksite kun fido ĉe la aŭdantoj. 3 Ĉar
ni ekkredintoj venas en la ripozejon, kiel Li diris:
Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon;

kvankam la faritaĵoj estis finitaj jam de post la
fondo de la mondo. 4 Ĉar Li diris ie pri la sepa
tago jene: Kaj Dio ripozis en la sepa tago de Sia
tuta laboro; 5 kaj ankaŭ jene:
Ili ne venos en Mian ripozejon.

6 Ĉar restas do por iuj veni en ĝin, kaj tiuj,
al kiuj la evangelio unue estis predikita, ne
envenis pro malobeo, 7 denove Li difinis iun
tagon, dirante en David: Hodiaŭ, post tiom da
tempo; kiel estas dirite:
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,

Ne obstinigu vian koron.

8 Ĉar se Josuo al ili estus doninta ripozon,
Li ne parolus poste pri alia tago. 9 Tial restas
sabata ripozo por la popolo de Dio. 10 Ĉar tiu,
kiu venis en sian ripozejon, ankaŭ mem ripozas
de siaj faroj, kiel Dio de Siaj. 11 Ni klopodu do
veni en tiun ripozejon, por ke neniu falu laŭ la
sama ekzemplo de malobeo. 12 Ĉar la vorto de
Dio estas viva kaj energia, kaj pli akra ol ĉia
glavo dutranĉa, kaj penetranta ĝis divido de la
animo kaj spirito, kaj de artikoj kaj medolo, kaj
kritikanta la pensojn kaj celojn de la koro. 13 Kaj
ne ekzistas kreitaĵo kaŝita antaŭ Lia vidado; sed
ĉio estas nuda kaj evidenta al la okuloj de Tiu, al
kiu nia afero rilatas.

14 Havante do ĉefpastron grandan, trapasintan
la ĉielon, Jesuon, la Filon de Dio, ni tenu firme
nian konfeson. 15 Ĉar ni havas ĉefpastron ne
tian, kiu ne povus simpatii kun niaj malfortaĵoj,
sed tentitan en ĉio tiel same, tamen sen peko.
16 Ni do alvenu kun kuraĝo al la trono de graco,
por ke ni ricevu kompaton kaj trovu gracon por
ĝustatempa helpo.

5

1 Ĉar ĉiu ĉefpastro, prenata el inter homoj, pro
homoj estas difinita por aferoj rilatantaj al Dio,
por ke li oferu kaj donacojn kaj oferojn pro pekoj;
2 povante indulgi tiujn, kiuj estas malkleraj kaj
erarantaj, tial, ke li mem estas ĉirkaŭata de
malforteco; 3 kaj pro tio li devas, kiel por la
popolo, tiel ankaŭ por si mem, oferi pro pekoj.

4 Kaj neniu alprenas al si tiun honoron krom la
vokato de Dio, tiel same, kiel Aaron. 5 Tiel ankaŭ
Kristo sin mem ne honoris, por fariĝi ĉefpastro,
sed lin honoris Tiu, kiu diris al li:
Vi estas Mia Filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis;
6 kiel ankaŭ aliloke Li diris:
Vi estas pastro por ĉiam,
Laŭ la maniero de Melkicedek.
7 En siaj karnaj tagoj, preĝojn kaj petegojn
oferinte, kun forta kriado kaj larmoj, al Tiu, kiu
povis lin savi el morto, kaj aŭdite pro sia pia
timo, 8 tiu, kvankam li estis Filo, tamen lernis
obeon per tio, kion li suferis; 9 kaj perfektigite,
li fariĝis la fonto de eterna savo al ĉiuj al li
obeantaj; 10 nomite de Dio ĉefpastro laŭ la
maniero de Melkicedek.
11 Pri tiu ni havas dirotaĵojn multajn, kaj
malfacile klarigeblajn tial, ke vi surdiĝis en
aŭdado. 12 Ĉar kvankam vi jam devus esti
instruistoj, vi ankoraŭ bezonas, ke oni instruu al
vi, kiaj estas la komencaj elementoj de la orakoloj
de Dio, kaj vi fariĝis bezonantoj de lakto kaj ne
de solida nutraĵo. 13 Ĉar ĉiu, kiu nutriĝas per
lakto, estas nesperta rilate la vorton de justeco;
ĉar li estas infaneto. 14 Sed solida nutraĵo estas
por la plenaĝuloj, kiuj per uzado havas la sentojn
ekzercitaj, por distingi inter bono kaj malbono.

6

1 Tial, ĉesigante la diskutadon pri la ele-
mentoj de Kristo, ni iru antaŭen al perfektiĝo,
ne metante denove fundamenton de pento el

malvivaj faroj kaj de fido al Dio, 2 de la dogmaro
pri baptoj, surmetado de manoj, de revivigo de
mortintoj, de eterna juĝo. 3 Kaj tion ni faros,
se Dio permesos. 4 Ĉar ĉe tiuj, kiuj unufoje
estas allumitaj kaj gustumis la ĉielan donon
kaj fariĝis partoprenantoj en la Sankta Spirito,
5 kaj gustumis la bonan vorton de Dio kaj la
potencojn de la estonta mondo, 6 kaj defalis, ne
estas eble renovigi ilin ankoraŭ al pento, dum
ili rekrucumas al si la Filon de Dio kaj elmetas
lin al publika malhonoro. 7 Ĉar la tero, kiu
entrinkis la pluvon, sur ĝin ofte venantan, kaj
produktas kreskaĵojn, taŭgajn por tiuj, pro kiuj
ĝi ankaŭ estas kultivata, ricevas benon de Dio;
8 sed se ĝi donas dornojn kaj kardojn, ĝi estas
malaprobata kaj proksima al malbeno; ĝia fino
estas en brulado.

9 Sed ni certigas al ni aferojn pli bonajn pri
vi, amatoj, kaj aferojn, kiuj akompanas savon,
kvankam ni tiel parolas; 10 ĉar Dio ne estas
maljusta, por forgesi vian laboron kaj la amon,
kiun vi montris al Lia nomo, servinte al la
sanktuloj kaj ankoraŭ servante. 11 Sed ni deziras,
ke ĉiu el vi montru tian saman diligentecon por
la plenumo de la espero ĝis la fino; 12 por ke vi
fariĝu ne maldiligentaj, sed imitantoj de tiuj, kiuj
per fido kaj pacienco heredas la promesojn.

13 Ĉar kiam Dio promesis al Abraham, Li ĵuris
per Si mem (ĉar Li ne povis ĵuri per iu pli
granda), 14 dirante: Certe benante Mi benos
vin, kaj multigante Mi multigos vin. 15 Kaj tiel,
atendinte kun pacienco, li atingis la promeson.

16 Ĉar homoj ĵuras per la pli granda, kaj ĉe ili la
ĵuro por certigo estas fino de ĉia disputado. 17 Kaj
Dio, volante montri pli abunde al la heredantoj
de la promeso la neŝanĝeblecon de Sia intenco,
intermetis ĵuron, 18 por ke per du neŝanĝeblaj
aferoj, en kiuj ne eble estas por Dio mensogi,
fortan konsolon havu ni, kiuj rifuĝis, por akiri
la esperon antaŭ ni metitan, 19 kiun ni havas
kiel ankron de la animo, firman kaj konstantan,
enirantan internen de la kurteno; 20 kien eniris
Jesuo, la antaŭulo por ni, fariĝinte ĉefpastro por
ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek.

7

1 Ĉar tiu Melkicedek, reĝo de Salem, pastro
de Dio la Plejalta, kiu renkontis Abrahamon
revenantan de la mortigado de la reĝoj, kaj lin
benis, 2 kaj al kiu ankaŭ Abraham donis dekonon
el ĉio (unue laŭ interpreto reĝo de justeco, kaj
poste reĝo de Salem, tio estas reĝo de paco;
3 senpatra, senpatrina, sengenealogia, havanta
nek komencon de tagoj, nek finon de vivo, sed
similigita al la Filo de Dio), restas pastro por
ĉiam.

4 Nun pripensu, kiel granda estis ĉi tiu, al
kiu la patriarko Abraham donis dekonon el la
akiraĵoj. 5 Kaj efektive el la filoj de Levi tiuj,
kiuj ricevas la pastran oficon, havas ordonon
imposti laŭleĝe podekone la popolon, tio estas,
siajn fratojn, kvankam elirintajn el la lumboj de
Abraham; 6 sed tiu, kies genealogio ne estas el ili,
ricevis de Abraham dekonaĵon, kaj benis tiun,

kiu havis la promesojn. 7 Sed ekster ĉia kon-
traŭparolo, la malpli granda ricevas benon de la
pli granda. 8 Kaj ĉi tie homoj, kiuj mortas, ricevas
dekonaĵojn, sed tie unu, pri kiu estas atestate, ke
li vivas. 9 Kaj, por tiel diri, per Abraham ankaŭ
Levi, la ricevanto de dekonaĵoj, donis dekonaĵon;
10 ĉar li estis ankoraŭ en la lumboj de la patro,
kiam Melkicedek lin renkontis.

11 Tial, se ekzistis perfekteco per la Levida
pastreco (ĉar sub ĝi la popolo ricevis la leĝon),
kia plua bezono estis, ke leviĝu alia pastro laŭ la
maniero de Melkicedek, kaj ne estu nomata laŭ
la maniero de Aaron? 12 Ĉar kiam la pastraro
ŝanĝiĝas, necese ankaŭ fariĝas ŝanĝo de leĝo.
13 Ĉar tiu, pri kiu tio estas dirita, estas ano de
alia tribo, el kiu neniu servis ĉe la altaro. 14 Ĉar
evidente estas, ke nia Sinjoro devenis de Jehuda,
pri kiu tribo Moseo diris nenion rilate pastrecon.
15 Kaj tio eĉ pli evidenta estas, se laŭ simileco de
Melkicedek leviĝas pastro alia, 16 kiu estas farita
ne laŭ la leĝo de ordono karna, sed laŭ la potenco
de vivo nedetruebla; 17 ĉar li havas la ateston:

Vi estas pastro por ĉiam
Laŭ la maniero de Melkicedek.

18 Ĉar okazas vere nuligado de antaŭiranta
ordono, pro ĝia malforteco kaj senutileco 19 (ĉar
la leĝo nenion perfektigis); kaj okazas la
enkonduko de pli bona espero, per kiu ni al-
proksimiĝas al Dio. 20 Kaj pro tio, ke ne mankas
ĵurado 21 (ĉar ili sen ĵurado estas faritaj pastroj,
sed ĉi tiu kun ĵuro laŭ Tiu, kiu diris pri li:

La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos:

Vi estas pastro por ĉiam);
22 Jesuo fariĝis garantiulo de des pli bona in-
terligo. 23 Kaj ili ja fariĝis pastroj multenombraj,
ĉar pro morto estas malpermesate al ili daŭri;
24 sed ĉi tiu, pro sia eterna daŭrado, havas sian
pastrecon neŝanĝebla. 25 Tial ankaŭ li povas savi
ĝis la ekstremaĵo tiujn, kiuj alproksimiĝas per li
al Dio, ĉar li ĉiam vivas, por propeti pro ili.

26 Ĉar por ni konvenis tia ĉefpastro, sankta,
senpeka, senmakula, apartigita for de pekuloj,
kaj farita pli alta ol la ĉielo; 27 li ne havas
ĉiutagan necesecon, kiel tiuj ĉefpastroj, oferi
oferojn, unue pro la propraj pekoj, poste pro la
pekoj de la popolo; ĉar tion li faris unufoje por
ĉiam, oferante sin mem. 28 Ĉar la leĝo starigas
kiel ĉefpastrojn homojn, kiuj havas malfortecon;
sed la vorto de la ĵuro, kiu estas post la leĝo,
nomas Filon, perfektigitan por ĉiam.

8

1 Jen do la resumo rilate la diritaĵojn: Ni
havas tian ĉefpastron, kiu sidiĝis dekstre de la
trono de la Majesto en la ĉielo, 2 servanto de la
sanktejo, kaj de la vera tabernaklo, kiun starigis
ne homo, sed la Sinjoro. 3 Ĉar ĉiu ĉefpastro estas
enoficigita por oferi donacojn kaj oferojn; kaj tial
estas necese, ke ankaŭ ĉi tiu havu ion por oferi.
4 Sed se li estus sur la tero, li tute ne estus pastro,
tial, ke jam ekzistas oferantoj de donacoj laŭ la
leĝo; 5 kiuj servas al la ekzemplo kaj ombro de
ĉielaj aferoj, kiel Moseo estis admonita, faronte
la tabernaklon; ĉar: Zorgu, Li diris, ke vi faru

ĉion laŭ la modelo, kiu estis montrita al vi sur
la monto. 6 Sed nun li ricevis servadon des
pli bonan, ju pli bona estas la interligo, kies
interulo li fariĝis kaj kiu sur pli bonaj promesoj
estas dekretita. 7 Ĉar se tiu unua interligo estus
sendifekta, tiam ne estus serĉita loko por dua.
8 Ĉar riproĉante ilin, Li diris:
Jen venos la tempo, diras la Eternulo,
Kiam Mi faros kun la domo de Izrael kaj la domo
de Jehuda interligon novan:
9 Ne tian, kiel la interligo, kiun Mi faris kun iliaj
patroj
En la tago, kiam Mi prenis ilian manon, por
elkonduki ilin el la lando Egipta,
Ĉar ili ne restis en Mia interligo,
Kaj Mi malatentis ilin, diris la Eternulo.
10 Sed jen estas la interligo, kiun Mi faros kun la
domo de Izrael
Post tiu tempo, diras la Eternulo:
Mi metos Miajn leĝojn en ilian internon,
Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos,
Kaj Mi estos ilia Dio,
Kaj ili estos Mia popolo.
11 Kaj ne plu instruos ĉiu sian proksimulon,
Kaj ĉiu sian fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon;
Ĉar ĉiuj Min konos,
De iliaj malgranduloj ĝis iliaj granduloj;
12 Ĉar Mi pardonos iliajn kulpojn,
Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn Mi ne plu
rememoros.
13 Dirante: Novan interligon — Li malnovigis
la unuan. Kaj tio, kio kadukiĝas kaj malnoviĝas
estas proksima al malapero.

9

1 Sed eĉ la unua interligo havis ordonojn
pri Diservado, kaj sanktejon mondan. 2 Ĉar
tabernaklo estis pretigita: la unua, en kiu estis
la kandelabro kaj la tablo kaj la panoj de
propono; ĝi estas nomata la Sanktejo; 3 kaj
post la dua kurteno, la tabernaklo nomata la
Plejsanktejo, 4 havanta la oran incensilon, kaj la
keston de interligo, tegitan entute per oro, en
kiu estis vazo ora (enhavanta la manaon) kaj
la ekflorinta bastono de Aaron kaj la tabeloj de
la interligo, 5 kaj super tio kerubojn de gloro
superombrantajn la fermoplaton, pri kiuj ni nun
ne povas detale paroli. 6 Kiam do ĉi tio estis tiel
aranĝita, en la unuan tabernaklon eniras ĉiam
la pastroj, farante la Diservojn; 7 sed en la duan,
unufoje en la jaro eniras la ĉefpastro sola, ne
sen sango, kiun li oferas pro si kaj pro la eraroj
de la popolo; 8 per tio la Sankta Spirito montras,
ke la vojo en la sanktejon ankoraŭ ne estas
elmontrita, dum la unua tabernaklo ankoraŭ
staras; 9 kio estas parabolo por la nuna tempo;
laŭ kio estas oferataj donacoj kaj oferoj, kiuj ne
povas laŭ la konscienco perfektigi la adoranton,
10 nur altrudate (kun manĝaĵoj kaj trinkaĵoj kaj
diversaj lavadoj kaj karnaj purigadoj) ĝis tempo
de reformo.

11 Sed Kristo, aperinte kiel ĉefpastro de la
estontaj bonoj, per la pli granda kaj pli perfekta
tabernaklo, ne manfarita, tio estas ne el ĉi tiu
kreo, 12 nek per la sango de kaproj kaj bovidoj,
sed per sia propra sango, eniris unufoje por
ĉiam en la sanktejon, atinginte eternan elaĉeton.

13 Ĉar se la sango de kaproj kaj bovoj, kaj la
cindro de bovidino, ŝprucigite sur malpurulojn,
sanktigas ĝis la purigado de la karno: 14 kiom
pli la sango de Kristo, kiu per la eterna Spirito
sin oferis senmakula al Dio, purigos vian kon-
sciencon el malvivaj faroj, por servi al la vivanta
Dio? 15 Kaj pro tio li estas interulo de nova
testamento, por ke (post kiam morto okazis por
la elaĉeto de tiuj pekoj, kiuj estis sub la unua
testamento) la vokitoj ricevu la promeson de la
eterna heredaĵo. 16 Ĉar kiam estas testamento,
nepre devas esti la morto de la testamentinto.
17 Ĉar testamento efektiviĝas rilate mortinton,
ĉar ĝi neniam efikas, dum vivas la testamentinto.
18 Tial ankaŭ la unua testamento ne sen sango
dediĉiĝis. 19 Ĉar Moseo, parolinte ĉiun ordonon
laŭ la leĝo al la tuta popolo, prenis la sangon de
bovidoj kaj kaproj, kun akvo kaj lano skarlata
kaj hisopo, kaj aspergis la libron mem kaj la
tutan popolon, 20 dirante: Jen estas la sango de
la interligo, kiun Dio ordonis al vi. 21 Plue li
aspergis per la sango la tabernaklon kaj ĉiujn
vazojn de la Diservo. 22 Kaj laŭ la leĝo, preskaŭ
ĉio puriĝas per sango; kaj sen sangoverŝado ne
fariĝas absolvo.

23 Necese do estis, ke la ekzemploj de la
enĉielaj aferoj estu purigitaj per ĉi tiuj, sed la
enĉielaj aferoj mem per pli bonaj oferoj, ol ĉi tiuj.
24 Ĉar eniris Kristo ne en sanktejon manfaritan,
ekzemplon de la vera; sed en la ĉielon mem,
por aperi antaŭ la vizaĝo de Dio por ni; 25 nek
estas necese, ke li oferu sin ofte, kiel la ĉefpastro

eniras en la sanktejon jaron post jaro, kun sango
ne propra; [26] alie li devus ofte suferi de post la
fondo de la mondo; sed nun unufoje en la fino
de la mondaĝoj li aperis, por forigi la pekon per
la ofero de si mem. [27] Kaj kiel estas dekretite
por homoj unufoje morti, kaj post tio juĝo; [28] tiel
ankaŭ Kristo, oferite unufoje, por porti la pekojn
de multaj, aperos duan fojon, aparte de peko, al
tiuj, kiuj lin atendas, por savo.

10

[1] Ĉar la leĝo, havante ombron de estontaj
bonaĵoj, ne la bildon mem de la aferoj, neniam
povas, per tiuj samaj oferoj, kiujn oni oferadas
senĉese jaron post jaro, perfektigi la tien venan-
tajn. [2] Ĉar alie ĉu ili ne ĉesus esti oferataj? tial,
ke la adorantoj, unufoje purigite, jam ne havus
konsciencon pri pekoj. [3] Sed en tiuj oferoj estas
ĉiujara rememorigo pri pekoj. [4] Ĉar ne eble
estas, ke la sango de bovoj kaj kaproj forprenus
pekojn. [5] Tial, venante en la mondon, li diris:
Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras,
Sed korpon Vi preparis por mi;
[6] Bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne ŝatis.
[7] Tiam mi diris: Jen mi venis
(En la rulaĵo de la libro estas skribite pri mi),
Por plenumi Vian volon, ho Dio!

[8] Antaŭe dirinte: Oferojn kaj donacojn kaj
bruloferojn kaj pekoferojn Vi nek deziris nek
ŝatis (kiuj estas oferataj laŭ la leĝo), [9] tiam li
diris: Jen mi venis, por plenumi Vian volon. Li
forprenas la unuan, por ke li starigu la duan.

10 Laŭ tiu volo ni estas sanktigitaj per la ofero
de la korpo de Jesuo Kristo unufoje por ĉiam.
11 Kaj ĉiu pastro staradas ĉiutage, servante kaj
oferante ofte la samajn oferojn, kiuj neniam
povas forpreni pekojn; 12 sed li, oferinte unu
oferon por pekoj por ĉiam, sidiĝis dekstre de Dio;
13 de nun atendante, ĝis liaj malamikoj fariĝos
benketo por liaj piedoj. 14 Ĉar per unu ofero li
perfektigis ĝis eterneco la sanktigatojn. 15 Kaj la
Sankta Spirito ankaŭ atestas al ni; ĉar, dirinte:

16 Jen estas la interligo, kiun Mi faros kun ili
Post tiu tempo, diras la Eternulo:
Mi metos Miajn leĝojn en ilian internon,
Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos;

li ankaŭ diras:

17 Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn Mi ne plu rememoros.

18 Sed kie estas absolvo de ĉi tiuj, ne plu estas
oferado pro peko.

19 Havante do, fratoj, kuraĝon eniri en la
plejsanktejon per la sango de Jesuo, 20 per la
vojo nova kaj vivanta, kiun li dediĉis por ni, tra
la kurteno, tio estas, lia karno, 21 kaj havante
grandan pastron super la domo de Dio, 22 ni
alproksimiĝu kun sincera koro, en pleneco de
fido, kun niaj koroj aspergitaj for de malbona
konscienco, kaj kun la korpoj lavitaj per akvo
pura; 23 ni tenu firme la konfeson de nia espero
sendekliniĝe; ĉar la promesinto estas fidela;
24 kaj ni pripensu unu la alian, por instigi
al amo kaj bonaj faroj; 25 ne forlasante nian
kunvenadon, kiel estas la kutimo de iuj; sed

konsilante unu la alian, kaj des pli forte, ju pli
vi vidas la tagon alproksimiĝanta.

26 Ĉar se, ricevinte la scion de la vero, ni pekos
memvole, jam ne restas ofero pro pekoj, 27 sed ia
timoplena atendo de juĝo, kaj de fajra kolero, kiu
ekstermos la kontraŭulojn. 28 Tiu, kiu malŝatis
la leĝon de Moseo, sen kompato mortas ĉe du
aŭ tri atestantoj; 29 kiom pli severan punon, vi
opinias, ke meritos tiu, kiu piedpremis la Filon de
Dio kaj rigardas kiel ne sanktan la sangon de la
interligo, per kiu li estis sanktigita, kaj kiu spitis
la Spiriton de graco? 30 Ĉar ni konas Tiun, kiu
diris: Ĉe Mi estas venĝo, Mi repagos. Kaj ankaŭ:
La Eternulo juĝos Sian popolon. 31 Terure estas
fali en la manojn de la vivanta Dio.

32 Sed memoru la antaŭajn tagojn, en kiuj
vi, jam allumite, elportis grandan konflikton de
suferoj; 33 unuflanke, kiam vi fariĝis spektaklo
per riproĉoj kaj doloroj, kaj aliflanke, kiam vi
partoprenis kun tiuj, kiuj tian sperton havis.
34 Ĉar vi kompatis tiujn, kiuj estis en katenoj,
kaj ĝoje akceptis la rabadon de via posedaĵo,
sciante, ke vi mem havas pli bonan kaj restantan
posedaĵon. 35 Tial ne forĵetu vian kuraĝon, kiu
havas rekompencon grandan. 36 Ĉar vi havas
bezonon de pacienco, por ke, plenuminte la
volon de Dio, vi ricevu la promeson.

37 Ĉar ankoraŭ iomete da tempo,
La venonto venos, kaj ne malfruos.
38 Sed virtulo vivos per sia fideleco;
Kaj se li sin tiros malantaŭen, mia spirito ne
ĝojos en li.

39 Sed ni ne estas el la malantaŭen tiriĝantaj
en pereon, sed el la kredantaj por la gajnado de
la animo.

11

1 Kaj la fido estas realigo de esperataĵoj,
provado de aferoj ne vidataj. 2 Ĉar per tio la
antikvuloj ricevis bonan ateston. 3 Per la fido
ni komprenas, ke la mondaĝoj estas kreitaj per
vorto de Dio, tiel ke tio, kio estas vidata, ne
estas farita el aperantaĵoj. 4 Per la fido Habel
oferis al Dio pli bonan oferon ol Kain, per kio li
ricevis ateston, ke li estas justa, ĉar Dio atestis
pri liaj donacoj; kaj per ĝi li, mortinte, ankoraŭ
parolas. 5 Per la fido Ĥanoĥ estis transportita,
por ne vidi morton; kaj li ne estis trovata, ĉar
Dio lin transportis; ĉar antaŭ lia transporto estis
atestite pri li, ke li plaĉis al Dio; 6 kaj sen fido
neeble estas plaĉi al Li; ĉar necese estas, ke tiu,
kiu alvenas al Dio, kredu, ke Li ekzistas, kaj ke Li
fariĝas rekompencanto al tiuj, kiuj Lin diligente
serĉas. 7 Per la fido Noa, avertite pri la ankoraŭ
ne viditaj aferoj, kun pia timo konstruis arkeon
por la savado de sia domo; per kio li kondamnis
la mondon, kaj fariĝis heredanto de la justeco
laŭ fido. 8 Per la fido Abraham, vokite, obeis eliri
en lokon, kiun li estis ricevonta kiel heredaĵon;
kaj li eliris, ne sciante, kien li iras. 9 Per la fido li
fariĝis pasloĝanto en la lando de la promeso, kiel
lando fremda, loĝante en tendoj kun Isaak kaj
Jakob, kunheredantoj de la sama promeso; 10 ĉar
li serĉis la urbon havantan la fundamentojn,

kies arĥitekturisto kaj konstruanto estas Dio.
11 Per la fido ankaŭ Sara mem ricevis kapablon
gravediĝi, eĉ post la ordinara aĝo, ĉar ŝi kredis la
Promesinton fidela; 12 sekve ankaŭ el unu, kaj tiu
kvazaŭ malviva, leviĝis tiel multaj, kiel la steloj
de la ĉielo laŭnombre, kaj kiel la sablo, kiu estas
sur la bordo de la maro, nekalkulebla.

13 Ĉiuj tiuj mortis en fido, ne ricevinte la
promesojn, sed vidinte kaj salutinte ilin de mal-
proksime, kaj konfesinte, ke ili estas fremduloj
kaj migrantoj sur la tero. 14 Ĉar tiuj, kiuj parolas
tiamaniere, konstatas, ke patrolandon ili serĉas.
15 Kaj se ili tenadus en memoro tiun landon, el
kiu ili eliris, ili havus ian okazon por reiri. 16 Sed
nun pli bonan landon ili celas, tio estas, ĉielan;
tial Dio ne hontas pri ili, esti nomata ilia Dio; ĉar
Li por ili pretigis urbon.

17 Per la fido Abraham, provate, oferis Isaakon;
tiu, kiu akceptis la promesojn, ekoferis ja sian
solenaskiton; 18 nome tiu, al kiu estis dirite: Per
Isaak oni nomos vian idaron; 19 pensante, ke Dio
povas relevi lin eĉ el la mortintoj; el kie ankaŭ li
en similaĵo lin retrovis. 20 Per la fido Isaak benis
Jakobon kaj Esavon pri estontaj aferoj. 21 Per
la fido Jakob, mortante, benis ĉiun el la filoj
de Jozef, kaj adorkliniĝis sur la supro de sia
bastono. 22 Per la fido Jozef, ĉe la fino de sia vivo,
aludis la foriron de la Izraelidoj, kaj pri siaj ostoj
ordonis. 23 Per la fido Moseo, naskiĝinte, estis
kaŝata tri monatojn de la gepatroj, ĉar ili vidis la
infaneton belega, kaj ne timis la dekreton de la
reĝo. 24 Per la fido Moseo, plenkreskinte, rifuzis

esti nomata filo de filino de Faraono, 25 plivole
elektante kunsuferi kun la popolo de Dio, ol havi
la kelktempan ĝuadon de peko, 26 taksante la
riproĉon de Kristo pligranda riĉeco ol la trezoroj
Egiptaj, ĉar li rigardis al la estonta rekompenco.
27 Per la fido li forlasis Egiptujon, ne timante
la koleregon de la reĝo; ĉar li persistis, kiel
vidante Tiun, kiu ne estas videbla. 28 Per la
fido li observis la Paskon kaj la sangaspergon,
por ke la ekstermanto de la unuenaskitoj ne
tuŝu ilin. 29 Per la fido li trapasis la Ruĝan
Maron kvazaŭ sekteron, kion fari penante, la
Egiptoj dronis. 30 Per la fido la muroj de Jeriĥo
falis, ĉirkaŭirite sep tagojn. 31 Per la fido la
malĉastistino Raĥab ne pereis kun la nekredan-
toj, akceptinte la spionojn kun paco. 32 Kaj kion
mi diru plu? ĉar mankus al mi tempo por rakonti
pri Gideon kaj Barak kaj Ŝimŝon kaj Jiftaĥ kaj
David kaj Samuel kaj la profetoj; 33 kiuj pere de
fido venkis regnojn, plenumis justecon, atingis
promesojn, fermis la buŝojn de leonoj, 34 estingis
la forton de fajro, forsaviĝis de la tranĉrando de
glavo, el malforteco refortiĝis, fariĝis potencaj
en militado, forkurigis armeojn de fremduloj.
35 Virinoj rericevis siajn mortintojn per revivigo;
kaj aliaj suferis turmentadon, ne akceptante
liberigon, por atingi pli bonan releviĝon; 36 kaj
aliaj elproviĝis per mokado kaj skurĝado kaj
ankaŭ de katenoj kaj malliberiĝo; 37 ili estis
ŝtonmortigataj, dissegataj, tentataj; per glavo
ili estis mortigitaj; ili ĉirkaŭvagis en ŝafaj kaj
kapraj feloj, senigite, subpremate, dolorigate

38 (je kiuj la mondo ne estis inda); ili vagadis en
dezertoj, sur montoj, en kavernoj kaj kaŝejoj de
la tero. 39 Kaj ĉiuj tiuj, ricevinte bonan ateston
per sia fido, ne ricevis la promeson, 40 ĉar Dio
antaŭvidis por ni ion pli bonan, por ke ili sen ni
ne estu perfektigataj.

12

1 Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian nubegon
da atestantoj, formetu ĉion pezan kaj la pekon
embarasantan, kaj persiste kuru la kuradon
antaŭ ni metitan, 2 direktante la rigardon al la
aŭtoro kaj perfektiganto de la fido, Jesuo, kiu,
pro la ĝojo antaŭ li metita, suferis la krucon,
malestimante honton, kaj sidiĝis dekstre de la
trono de Dio. 3 Ĉar pripensu tiun, kiu suferis tian
kontraŭdiradon de pekuloj kontraŭ li, por ke vi
ne laciĝu kaj ne malfortiĝu en viaj spiritoj. 4 Vi
ankoraŭ ne kontraŭstaris ĝis sango, batalante
kontraŭ peko; 5 kaj vi forgesis la admonon, kiu
rezonas kun vi, kiel kun filoj:

Mia filo, ne malŝatu la punon de la Eternulo,
Nek svenu, riproĉate de Li;

6 Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun Li punkorektas,
Kaj Li skurĝas ĉiun filon, kiun Li akceptas.

7 Se vi suferas punon, kiel al filoj Dio rilatiĝas
al vi; ĉar kia filo estas, kiun la patro ne punas?
8 Sed se vi estas sen puno, en kiu ĉiuj fariĝas
partoprenantoj, tiuokaze vi estas bastardoj, kaj
ne filoj. 9 Cetere ni havis patrojn de nia karno,
kiuj nin punis, kaj ni respektis ilin; ĉu ni ne
multe pli submetiĝu al la Patro de la spiritoj, kaj

vivu? 10 Ĉar ili ja dum kelke da tagoj laŭ sia volo
punis; sed Li, por utilo, por ke ni partoprenu
en Lia sankteco. 11 Ĉiu puno portempe ŝajnas
esti ne ĝoja, sed malĝoja; sed poste ĝi donas
la pacplenan frukton de justeco al tiuj, kiuj
per ĝi estas ekzercitaj. 12 Tial levu la manojn
pendantajn kaj la senfortajn genuojn; 13 kaj faru
rektajn vojetojn por viaj piedoj, por ke tio, kio
estas lama, ne deturniĝu, sed prefere resaniĝu.

14 Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj la sanktigon, sen
kiu neniu vidos la Sinjoron; 15 rigardante zorge,
por ke neniu maltrafu la gracon de Dio, por ke
nenia radiko de maldolĉeco, altkreskante, vin
ĝenu, kaj por ke per tio multaj ne malpuriĝu;
16 por ke ne estu iu malĉastulo aŭ malpiulo, kiel
Esav, kiu por unu manĝo vendis sian unuenask-
itecon. 17 Ĉar vi scias, ke eĉ kiam li poste deziris
heredi la benon, li estis rifuzita; ĉar por pentado
li trovis nenian lokon, kvankam kun larmoj li ĝin
serĉis.

18 Ĉar vi ne alvenis al monto tuŝebla kaj
brulanta per fajro, kaj al nigreco kaj mallumo
kaj ventego, 19 kaj sono de trumpeto kaj voĉo de
paroloj, kies aŭdantoj petegis, ke plua vorto ne
estu parolata al ili, 20 ĉar ili ne povis elporti la
ordonon: Se eĉ bruto tuŝos la monton, ĝi estu
ŝtonmortigita; 21 kaj tiel terura estis la aperaĵo,
ke Moseo diris: Mi timegas kaj tremas; 22 sed
vi alvenis al la monto Cion kaj al la urbo de
vivanta Dio, la ĉiela Jerusalem, kaj al miriadoj
da anĝeloj, 23 al la ĝenerala kunveno kaj eklezio
de la unuenaskitoj, en la ĉielo enskribitaj, kaj al

Dio, la Juĝisto de ĉiuj, kaj al la spiritoj de justuloj
perfektigitaj, 24 kaj al Jesuo, la interulo de nova
interligo, kaj al la sango de aspergo, kiu parolas
pli bonajn aferojn ol la sango de Habel. 25 Gardu
vin, ke vi ne forrifuzu la parolanton. Ĉar se
ne forsaviĝis tiuj, kiuj forrifuzis la admonanton
sur la tero, des malpli ni, deturnante nin de la
parolanto el la ĉielo, 26 kies voĉo tiam skuis la
teron; sed nun Li promesis, dirante: Ankoraŭ
unufoje Mi ekmovos ne sole la teron, sed ankaŭ
la ĉielon. 27 Kaj tiu diro: Ankoraŭ unufoje —
montras la translokigon de la skuitaĵoj, kiel de
faritaĵoj, por ke la neskueblaj restu. 28 Tial,
ricevante regnon neskueblan, ni havu danke-
mecon, per kiu ni adoru Dion akcepteble kun
respektego kaj pia timo; 29 ĉar nia Dio estas fajro
konsumanta.

13

1 La fratamo daŭradu. 2 Ne forgesu gastamon
al nekonatoj; ĉar per tio iuj gastigis anĝelojn, ne
sciante. 3 Memoru la katenitojn, kvazaŭ vi ankaŭ
estus katenitaj, kaj la suferantojn, ĉar vi ankaŭ
estas en la korpo. 4 Estu honorata la edzeco ĉe
ĉiuj, kaj la lito estu senmakula; ĉar malĉastulojn
kaj adultulojn Dio juĝos. 5 Estu via karaktero sen
monamo; estu kontentaj je tio, kion vi havas; ĉar
Li mem diris: Mi ne foriros de vi kaj ne forlasos
vin. 6 Tial ni kuraĝas diri:
La Eternulo estas mia helpanto, mi ne timos;
Kion faros al mi homo?
7 Memoru viajn regintojn, kiuj parolis al vi la
vorton de Dio; kaj ilian fidon imitu, pripensante

la finon de ilia vivmaniero. 8 Jesuo Kristo estas
la sama hieraŭ, hodiaŭ, kaj ĝis eterneco. 9 Ne
forportiĝu per dogmaroj diversaj kaj fremdaj;
ĉar estas bone, ke la koro estu plifortigata per
graco, ne per manĝaĵoj, per kiuj ne profitis
la okupiĝantaj pri ili. 10 Ni havas altaron, el
kiu la servantoj de la tabernaklo havas nenian
rajton manĝi. 11 Ĉar la korpoj de tiuj bestoj,
kies sango estas en la sanktejon enportata de
la ĉefpastro pro peko, estas bruligataj ekster la
tendaro. 12 Tial Jesuo ankaŭ, por ke li sanktigu la
popolon per sia propra sango, ekster la pordego
suferis. 13 Tial ni eliru al li ekster la tendaro,
portante lian riproĉon. 14 Ĉar ĉi tie ni ne havas
restantan urbon, sed estontan ni serĉas. 15 Per li
do ni oferu al Dio ĉiam oferon de laŭdo, tio estas,
la frukton de niaj lipoj konfesantaj al lia nomo.
16 Sed ne forgesu la bonfaradon kaj kunulecon;
ĉar tiaj oferoj plaĉas al Dio. 17 Obeu al tiuj, kiuj
vin regas, kaj submetiĝu; ĉar ili viglas pro viaj
animoj, kvazaŭ liveronte raporton; por ke kun
ĝojo ili faru tion, kaj ne ĝemante, ĉar ĉi tio estus
senprofita por vi.

18 Preĝu por ni; ĉar ni fidas, ke ni havas
bonan konsciencon, dezirante en ĉio honeste
vivi. 19 Sed des pli urĝe mi petegas vin fari tion,
por ke mi tiom pli frue estu redonata al vi.

20 Nun la Dio de paco, kiu relevis el la mortintoj
la grandan paŝtiston de la ŝafoj, nian Sin-
joron Jesuo, per la sango de la eterna interligo,
21 perfektigu vin en ĉia bona laboro, por plenumi
Lian volon, farante en vi tion, kio plaĉas al Li,

per Jesuo Kristo, al kiu estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

22 Kaj mi petegas vin, fratoj, toleru la vorton de konsilo, ĉar mi skribis al vi per malmulte
da vortoj. 23 Sciu, ke estas liberigita nia frato Timoteo, kun kiu, se li venos baldaŭ, mi vin vidos.

24 Salutu ĉiujn, kiuj vin regas, kaj ĉiujn sanktulojn. Tiuj, kiuj estas el Italujo, vin salutas.

25 Graco estu kun vi ĉiuj. Amen.

Londona Biblio
The Holy Bible in Esperanto (1910)

Public Domain

Language: Esperanto

2020-02-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 13 Feb 2020
66d4141f-915d-52bc-b744-29459ca87515